

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27Co/13/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3122203729
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 07. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Záhumenská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2025:3122203729.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a sudkýň JUDr. Ľubice Bajzovej a Mgr. Martiny Trnavskej v spore žalobkyne A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, štátna občianka Slovenskej republiky, trvale bytom D. A. E. F. XX, A., práv. zastúpená Advokátska kancelária JUDr. Jozef Kováčik, s.r.o. so sídlom Horný Šianec 3137, Trenčín, IČO: 47 251 913, proti žalovanej Slovenská republika zast. Ministerstvom spravodlivosti SR, so sídlom Račianska ul. 71, Bratislava, IČO: 00 166 073, o náhradu nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 30. augusta 2024, č.k. 11C/24/2022-70, v spojení s uznesením zo dňa 20. januára 2025, č.k. 11C/24/2022-97, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti v spojení s opravným uznesením potvrdzuje.

Žalobkyňa má proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým (v poradí tretím) rozsudkom výrokom I. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyňi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 8.300,- eur do 30 dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. v ostatnej časti žalobu zamietol. Výrokom III. žalobkyňi priznal proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil článkom 36 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd, článkom 1 ods. 1, článkom 19 ods. 1, 2, článkom 46 Ústavy Slovenskej republiky, § 27 ods. 2 zák. č. 504/2013 Z.z., § 1 ods. 1, § 2, § 4 ods. 1, 2, § 9, § 10, § 20 zák. č. 58/1969 Zb., § 3 ods. 1 písm. a/, ods. 2, § 17 ods. 1, 2, § 17 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z.z. Súd prvej inštancie považoval za nesporné, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáha náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím policajného orgánu pri výkone verejnej moci a následným nezákonným rozhodnutím prokuratúry, ktorá rozhodovala o sťažnosti žalobkyne proti uzneseniu o vznesení obvinenia a taktiež, že súčasná judikatúra v prípade, ak došlo k zastaveniu trestného stíhania, alebo k oslobodeniu spod obžaloby s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádza z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté a teda uznesenie o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia je potrebné považovať za nezákonné a tým je splnený základný predpoklad na uplatňovanie si náhrady škody. Konštatoval, že ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené, alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má pri splnení ďalších zákonných predpokladov podľa ustanovení § 1 až § 4 zákona č. 58/1969 Zb. zásadne právo na náhradu škody, resp. nemajetkovej ujmy spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia. V danej veci mal za nesporné, že žalobkyňa bola oslobodená spod obžaloby z dôvodu, že skutok, pre ktorý začalo trestné stíhanie nie je trestným činom a teda žalobkyňi vznikol nárok na náhradu škody a za túto škodu zodpovedá štát, pričom sa tejto zodpovednosti nemožno zbaviť a teda ide o zodpovednosť objektívnu. Pre poskytnutie náhrady škody a náhrady nemajetkovej ujmy v prípade nezákonného rozhodnutia musí byť splnená

aj negatívna podmienka stanovená v § 3 cit. zákona a to, že poškodený využil možnosť podať proti nezákonnému rozhodnutiu odvolanie, rozklad, námietky, odpor alebo sťažnosť (i keď judikatúra sa už v niektorých prípadoch od nutnosti splnenia tejto podmienky odkláňa). Konštatoval, že žalobkyňa splnila aj túto podmienku, nakoľko proti uzneseniu o vznesení obvinenia podala sťažnosť, ktorá bola zamietnutá uznesením Okresnej prokuratúry Trenčín. Uviedol, že uznesenie o vznesení obvinenia nemožno automaticky považovať za nezákonné len z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní trestného činu sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila (viď rozhodnutie Ústavného súdu SR sp.zn. II. ÚS. 163/2013). Zákon zakladá objektívnu zodpovednosť štátu bez ohľadu na zavinenie či porušenie právnej povinnosti konkrétnym orgánom verejnej správy. Teda aj keď trestné stíhanie sa v čase, keď bolo vedené, sa javilo ako zákonné, v súlade s ustálenou judikatúrou ho treba považovať za nezákonné, pretože sa uplatňuje fikcia nezákonnosti začatia a vedenia trestného stíhania práve v dôsledku právoplatného oslobodzujúceho rozsudku. Súd prvej inštancie dôvodil, že vzhľadom na súčasnú judikatúru ohľadom rozhodovania o nárokoch na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci je nepochybné, že žalobkyňa vznikol nárok na náhradu škody a keďže v rámci predbežného prerokovania jej nároku jej tento nebol priznaný, tak si svoje právo musela uplatniť súdnou cestou. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie preukázanú aj príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vzniknutou ujmom, ktorá skutočnosť je podstatným prvkom zodpovednostného vzťahu. Vyžaduje, aby nezákonné rozhodnutie bolo príčinou vzniku nemajetkovej ujmy, a vznik ujmy a jej rozsah následkom príčiny, tzv. kauzálny nexus. Súd prvej inštancie ustálil, že preukázaná nemajetková ujma žalobkyňi vznikla priamo, nesprostredkovane, práve na základe namietaných rozhodnutí a v ich priamej príčinnej súvislosti. Konkrétne nemajetková ujma, ktorá nastala tak v súkromnom živote ako aj v pracovnej sfére žalobkyne je tak priamym následkom konkrétnych nezákonných rozhodnutí, tzn. bez uvedených nezákonných rozhodnutí by k nemajetkovej ujme nedošlo. Pri hodnotení nemajetkovej ujmy popri žalobkyňou tvrdenom a dokazovanom skutkovom stave je nutné vychádzať zo všeobecne známych a akceptovaných skutočností, že trestné stíhanie samo osebe predstavuje vždy závažný zásah do osobnej slobody jednotlivca a vyvoláva ďalšie negatívne dopady na jeho osobný život a životný osud. Zasahuje do súkromného života jednotlivca, do jeho cti a dobrej povesti, a preto je spôsobilé (okrem prípadov porušenia práva na osobnú slobodu garantovaného článkom 17 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky), obmedziť či porušiť aj právo osoby na rešpektovanie a ochranu súkromného a rodinného života, dôstojnosti, osobnej cti a dobrej povesti tak, ako to zaručuje čl. 19 ods. 1, 2 Ústavy Slovenskej republiky. Trestné stíhanie, ktoré bolo realizované v rozpore so zákonom, resp. s ústavným poriadkom, je spôsobilé vyvolať vedľa vzniku materiálnej škody aj vznik nemateriálnej ujmy vo sfére osobnostných práv. Trestné stíhanie negatívne ovplyvňuje osobný život stíhaného, na ktorého je síce do okamihu právoplatnosti rozhodnutia vo veci nutné pozeráť sa ako na nevinného, avšak samotný fakt trestného stíhania je záťažou pre každého obvineného. Ústavnoprávny základ nároku jednotlivca na náhradu škody v prípade trestného stíhania treba hľadať nielen v ustanovení čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, ale aj v čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, teda v princípoch materiálneho právneho štátu. Ak má štát byť skutočne považovaný za právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorým bolo priamo zasiahnuté do základných práv jednotlivca. Súd prvej inštancie konštatoval, že v prípade trestného stíhania v zásade nemajetková ujma vzniká, nakoľko každé trestné stíhanie ovplyvňuje osobný život trestne stíhaného, na ktorého je síce potrebné do právoplatnosti rozsudku nazerať ako na nevinného, avšak samotný fakt trestného stíhania je záťažou pre každého. Už samotné trestné konanie výrazne zasahuje do súkromného a osobného života jednotlivca, do jeho cti a dobrej povesti, a to o to viac, keď sa preukáže nevina zo spáchaného skutku. V danej veci žalobkyňi nemajetková ujma vznikla a iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, preto žalobkyňi vznikol aj nárok na úhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Ďalej súd prvej inštancie dôvodil, že vedenie trestného stíhania predstavuje jeden z najrepresívnejších prejavov štátnej moci vo vzťahu k jednotlivci, ktorý v konečnom dôsledku môže viesť až k odňatiu slobody jednotlivca, v prípade uloženia trestu odňatia slobody, ktorý nie je vylúčený pri žiadnom trestnom čine. Ďalej konštatoval, že trestné stíhanie bolo v danom prípade neoprávneným zásahom značnej intenzity a rozsahu, pretože tieto skutočnosti vytvorili negatívny obraz o žalobkyňi, ktorý vyvolal u nej ujmu na osobnostných právach, a to znížením jej dôstojnosti a vážnosti v spoločnosti, ktorú ujmu by ako závažnú pociťoval každý na jej mieste. Zdôraznil, že trestné konanie bolo vo vzťahu k žalobkyňi vedené 11 rokov; 6 mesiace; 13 dní, a to od 27.10.2000 do 10.05.2012, pričom existuje kauzálna príčinná súvislosť spájajúca vznik nemajetkovej ujmy žalobkyne a nezákonné rozhodnutie orgánu verejnej moci. Samotným trestným konaním je nezákonne stíhanej osobe spôsobovaná imateriálna ujma vo forme nedôvodného zahanbenia s výrazne ostrakizujúcim účinkom a častokrát radikálne nepriaznivým vplyvom na jeho zdravie. Celková dĺžka

konania musí byť pritom posudzovaná odo dňa vznesenia obvinenia voči obvinenému, až do dňa právoplatnosti rozhodnutia vo veci (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 3. októbra 2009 sp.zn. 30Cdo/2742/2009). Pokiaľ ide o okolnosť samotnej dĺžky konania, v tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal na stanovisko Najvyššieho súdu ČR z 13.04.2011 sp.zn. Cpjn 206/2010, R58/11, zo záverov ktorého vyplýva, že náhrada nemajetkovej ujmy má slúžiť ku kompenzácii stavu právnej neistoty, do ktorej bola osoba v dôsledku neprimeranej dĺžky konania uvedená a v ktorej bola udržovaná. Ide o psychologickú kategóriu, ktorej hĺbka a dosah sú náročne preukázateľné. Dal do pozornosti, že uvedené závery sú aplikovateľné v našom právnom poriadku vo vzťahu k čl. 46 ods. 3 Ústavy SR (v tejto súvislosti porovnaj Vozár, J., a kol. Judikatúra vo veciach nemajetkovej ujmy. Bratislava: Wolters Kluwer s.r.o., 2015, 99-100s.). Zaoberal sa i otázkou, či si žalobkyňa trestné stíhanie neprivedila sama. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu ČSR sp. zn. 1Cz/6/90, publikovaného pod R 35/1991, podľa ktorého totiž ten, proti ktorému bolo trestné stíhanie zastavené alebo kto bol oslobodený spod obžaloby, právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia nemá, ak si vznesenie obvinenia zavinil sám a bol oslobodený spod obžaloby alebo proti nemu bolo trestné stíhanie zastavené len preto, že nie je za spáchaný trestný čin trestne zodpovedný alebo že mu bola udelená milosť alebo že trestný čin bol amnestovaný. Súd prvej inštancie konštatoval, že v tejto veci nebolo vykonaným dokazovaním zistené, že by si žalobkyňa privedila vznesenia obvinenia. Spod obžaloby bola oslobodená z dôvodu absencie formálneho znaku skutkovej podstaty žalovaného trestného činu, jeho objektívnej stránky, nevyhnutného pre vyvodenie trestnoprávnej zodpovednosti voči obžalovaným. Žalobkyňa sa počas celého priebehu trestného stíhania bránila a spáchanie skutku popierala. Žalobkyňa svoj nárok odôvodnila negatívnym ovplyvnením jej zamestnania, stratou profesionálnej sebaistoty ubúdaním pacientiek, čo vyústilo do rozhodnutia o skončení činnosti lekára, negatívnym ovplyvnením jej spoločenského postavenia, osobného života, zhoršením psychického zdravia v podobe úzkostných stavov, ktoré vyústili do návštevy psychiatrickej ambulancie. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním dospel k záveru, že do života žalobkyne došlo k zásahom, ktoré boli dôsledkom nezákonného rozhodnutia. Mal za to, že medzi sporovými stranami bolo nesporné, že žalobkyňa celý život bola bezúhonná občianka, viedla život riadneho pracujúceho človeka v kruhu svojej rodiny, dlhé roky vykonávala zodpovednú prácu lekárky. Nemala konflikty v práci, ani v rodine, bola uznávaná a vážená. Do začatia trestného stíhania a vznesenia obvinenia voči jej osobe nemala žiadne skúsenosti s trestným konaním, pričom trestné stíhanie v danom prípade trvalo niekoľko rokov, keď uznesenie o vznesení obvinenia bolo vydané dňa 27.10.2000 a právoplatne bola oslobodená dňa 10.05.2012. Dopad trestného konania, ktorý sa týkal obvinenia pre trestný čin ublíženia na zdraví však žalobkyňa pociťovala v osobnom živote, čo sa týka psychického stavu. Od začiatku popierala, že by sa niečoho dopustila a celé trestné stíhanie pociťovala ako krivdu. Samotné trestné stíhanie vedené voči žalobkyňi vážnym spôsobom narušilo jej súkromný život, povahovo sa zmenila, doma v rodine bola nešťastná, depresívna, nič ju nebavilo, z ničoho sa nevedela tešiť, musela užívať lieky na ukludnenie. Zle znášala všetky úkony v rámci trestného konania, pričom tieto negatívne vplyvy trvali voči žalobkyňi pomerne dlhú dobu, počas vedenia trestného konania, ktoré prebiehalo 11 rokov. Žalobkyňa negatívne vnímala stres, pričom súd prvej inštancie zohľadnil, že každé trestné stíhanie objektívne u každého je psychickou záťažou pre jednotlivca, spôsobuje stres, pocity frustrácie, neistoty či strachu, pričom už len samotnú prítomnosť takýchto stavov, aj bez diagnostikovania psychickej poruchy, je nutné zohľadniť, aj keď, prirodzene nie v takej miere, ako keby skutočne v dôsledku trestného stíhania bola prítomná psychiatrická diagnóza. Počas celého tohto obdobia žalobkyňa stále trpela neistotou, visela nad ňou hrozba odsúdenia a trestu zákazu činnosti vykonávať lekársku prax, ktorú akútne pociťovala, zaznamenala úbytok pacientiek čo vyvrcholilo rozhodnutím o skončení činnosti lekárky. Pred začatím trestného stíhania chodila do práce s radosťou, práca ju uspokojovala, to sa však zmenilo po začatí trestného stíhania, nevedela sa už plne koncentrovať na výkon praxe a prácu začala brať ako nevyhnutnosť. Súd prvej inštancie z uvedeného mal za zrejmé, že žalobkyňa bola vystavená stresu, emocionálnej záťaži ako aj časovej záťaži, ktorá súvisela so samotnou dĺžkou trestného stíhania. Dôvodil, že každé trestné konanie negatívne ovplyvňuje osobný život trestne stíhaného, na ktorého sa síce do okamihu právoplatnosti meritórneho rozhodnutia prihliada ako na nevinného, ale už samotný fakt trestného stíhania je záťažou pre každého obvineného. Už samotné trestné stíhanie výrazne zasahuje do súkromného a osobného života jednotlivca, do jeho cti a dobrej povesti, a to tým skôr ak sa jedná o obvinenie nepravdivé (na porovnanie uviedol rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 25.03.2010 sp.zn. 3 Co 118/2008, tiež rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 1Co/15/2022 z 07.06.2022). Konštatoval, že trestné stíhanie nepochybne predstavuje obmedzenie súhrnu osobnostných práv poškodeného a znamená už samé o sebe pre poškodeného určitú imateriálnu ujmu. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobkyňa vykonaným dokazovaním preukázala vznik nemajetkovej ujmy v jednotlivých oblastiach života, ako aj to, že zadostučinenie v

podobe morálnej satisfakcie nie je dostatočne účinným a efektívnym prostriedkom na vyváženie, či zmiernenie tejto vzniknutej ujmy a preukázala príčinnú súvislosť vzniku tejto škody s nezákonným rozhodnutím, následkom ktorého bolo nezákonné trestné stíhanie. Na základe uvedených skutočností súd prvej inštancie dospel k záveru, že sú splnené podmienky na priznanie nároku zo zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri jej výkone, a to nezákonné rozhodnutie, existencia škody, príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím existenciou škody. Súd prvej inštancie pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy okrem zákonom stanovených kritérií uvedených v § 17 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z. z. bral za rozhodujúce tiež povahu trestnej veci, vzhľadom na druh a závažnosť trestného činu, pre ktoré bolo trestné stíhanie vedené (obzvlášť závažný zločin podvodu a zločin marenia spravodlivosti), od ktorých sa tiež odvíja intenzita, s akou osoba poškodená nezákonným trestným stíhaním je negatívne vnímaná okolím. Rovnako tiež zohľadnil hrozbu a potenciálny rozsah trestného postihu (desať až pätnásť rokov), od ktorého sa odvíja subjektívny pocit neistoty na strane osoby poškodenej nezákonným trestným stíhaním, skutočnosť, že žalobkyňa bola stíhaná na slobode a že skutok, ktorý sa jej kládol za vinu súvisel s výkonom zamestnania žalobkyne (čo malo následok na spoločenské uplatnenie žalobkyne). Napokon súd prvej inštancie tiež zohľadnil pri výške nemajetkovej ujmy okolnosti, ktoré viedli k vydaniu uznesenia o vznesení obvinenia voči žalobkyňi, tiež dĺžku konania a zavinenie prietrahov a dôvod zastavenia trestného stíhania. Výšku nemajetkovej ujmy v peniazoch súd prvej inštancie určil s prihliadnutím na osobu poškodenú, jej doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracovala, závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenej v súkromnom živote, závažnosť následkov, ktoré jej vznikli v spoločenskom uplatnení (v zmysle § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z). Poukázal na to, že aplikáciu uvedených ustanovení neskôr prijatého zákona pripúšťa aj právna prax a ustálená judikatúra v konaniach o náhrade škody posudzovaných podľa zákona 58/1969 Zb. (viď napr. rozh. NS SR č.7Cdo 145/2011 zo dňa 12.12.2012). Bral za rozhodujúce tiež povahu trestnej veci, vzhľadom na druh a závažnosť trestného činu, pre ktoré bolo trestné stíhanie vedené, od ktorých sa tiež odvíja intenzita, s akou osoba poškodená nezákonným trestným stíhaním je negatívne vnímaná okolím. Rovnako tiež zohľadnil hrozbu a potenciálny rozsah trestného postihu, od ktorého sa odvíja subjektívny pocit neistoty na strane osoby poškodenej nezákonným trestným stíhaním, skutočnosť, že žalobkyňa bola stíhaná na slobode a že skutok, ktorý sa jej kládol za vinu súvisel s výkonom zamestnania žalobkyne. Vychádzajúc tak z vyššie uvedených zistení, posúdiac tak komplexne intenzitu zásahov do súkromnej sféry žalobkyne, súd prvej inštancie konštatoval, že nemajetková ujma uplatnená žalobkyňou je neprimeraná a ani s prihliadnutím na zistené následky vedeného trestného stíhania uplatnená výška nemajetkovej ujmy nemôže obstať. Nemajetková ujma má byť spravodlivým, rozumným a primeraným odškodnením následkov a toto platí tak v rovine medzi fyzickými osobami navzájom, ale aj vo vzťahu k štátu. Súd prvej inštancie tak dospel k názoru, že je potrebné čiastočne žalobe na náhradu nemajetkovej ujmy vyhovieť a kompenzovať trestné stíhanie žalobkyne, ktoré ovplyvnilo najmä jej pracovný, ale i súkromný život, malo vplyv na jej psychické zdravie a ustálil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 8.300,- eur (t. j. cca 60 eur za každý mesiac od začatia trestného stíhania do oslobodenia spod obžaloby) za obdobie od 27.10.2000 do 10.05.2012, spolu 11 rokov, 6 mesiace a 2 týždne (138 mesiacov, 2 týždne), pričom mal za to, že takáto suma aspoň sčasti kompenzuje ujmu spôsobenú trestným stíhaním žalobkyne. Táto suma sa javila súdu prvej inštancie ako primeraná a spravodlivá náhrada za ujmu spôsobenú žalobkyňi vedením trestného konania, ktoré musela strpieť. Podľa názoru súdu prvej inštancie je takáto výška nemajetkovej ujmy vzhľadom na okolnosti daného prípadu odôvodnená a nevyšľachá sa bežnej rozhodovacej praxi súdov v obdobných veciach s tým, že súd bral zreteľ aj na maximálnu výšku, ktorú je možnú pri odškodňovaní podľa zákona č. 514/2003 Z. z. priznať (päťdesiatnásobok minimálnej mzdy, ktorá sa priznáva pri spôsobení smrti osoby ako najzávažnejšiemu a nezvratnému následku). Príkladmo poukázal na porovnateľné prípady a výšku priznanej náhrady nemajetkovej ujmy s tým, že napr. rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 16 Co 63/2016 z 20.10.2016 bola potvrdená náhrada nemajetkovej ujmy odvodzovanej od oslobodenia spod obžaloby v sume 4.800,- eur, vo veci prejednávanej na Najvyššom súde pod sp.zn. 5 Cdo 4/2018 bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy za trestné stíhanie a následné oslobodenie spod obžaloby v sume 11.063,- eur, vo veci prejednávanej na Najvyššom súde pod sp.zn. 3Cdo/156/2017 bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy za nezákonné uznesenie o vznesení obvinenia v sume 10.000,- eur, vo veci prejednávanej na Najvyššom súde pod sp.zn. 8Cdo/177/2017 bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy za nezákonné uznesenie o vznesení obvinenia a následné oslobodenie spod obžaloby v sume 8.500,- eur, pričom poukázal na to, že v danej veci nedošlo k podaniu obžaloby a následnému súdному trestnému procesu a oslobodeniu spod obžaloby, ale trestné stíhanie bolo zastavené pred podaním obžaloby. Súd prvej inštancie tak pri stanovení výšky náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal aj z rozhodovacej činnosti iných súdov s tým, že

ako vyplýva z nasledujúcich rozhodnutí, je táto ešte značne rozkolísaná. Poukázal na to, že Krajský súd v Košiciach rozsudkom sp. zn. 1Co/570/2015 potvrdil priznanie nemajetkovej ujmy v sume 3.000,- eur za nezákonné vznesenie obvinenia dňa 19.08.2009 z trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa. Konanie bolo ukončené oslobodzujúcim rozsudkom z novembra 2012. Poškodený nebol nikdy trestne stíhaný a bol prepustený z pomeru policajta. Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom sp. zn. 16Co/104/2016 potvrdil priznanie nemajetkovej ujmy v sume 8.500,- Eur za nezákonné vznesenie obvinenia dňa 19.08.2009 pre prečin usmrtenia spočívajúci v chybnnej ordinácii liekov podľa § 149 ods. 1, 2 písm. a/ Trestného zákona. Konanie bolo ukončené oslobodzujúcim rozsudkom zo dňa do 11.12.2013. Poškodený nebol nikdy trestne stíhaný, bol lekárom a po vznesení obvinenia zostal sám, pociťoval neistotu, jeho ďalší život bol ovplyvnený trestným procesom. Rozhodol sa odísť z nemocnice a pokračoval v neistej súkromnej praxi. Z toho dôvodu si ani nezaložil rodinu s novou partnerkou. Krajský súd v Prešove rozsudkom sp. zn. 19Co/9/2020 priznal nemajetkovú ujmy v sume 12.000,- eur za nezákonné vznesenie obvinenie za zločin sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1, 2 písm. b/ Trestného zákona. Konanie bolo skončené oslobodzujúcim rozsudkom zo dňa 16.05.2013. Poškodený nebol nikdy trestne stíhaný, vznesenie obvinenia malo priamy dosah na jeho pracovnú činnosť ako detského lekára, kedy objektívne došlo k nečakanému a náhlemu úbytku pacientov, zhruba v počte 500 relatívne v krátkom období, rozpadol sa mu rodinný život, rozviedol sa s manželkou a má problémy stýkať sa aj s vlastnými deťmi. Vzhľadom na tieto skutočnosti súd prvej inštancie považoval za primerané finančné zadosťučinenie vo výške priznanej sumy a vo zvyšku žalobu ako nedôvodnú zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP za použitia článku 4 ods. 1, 2 CSP s odôvodnením, že v prejednávacom prípade žalobkyňa nemožno vnímať ako procesne neúspešnú v spore; žalobkyni bola priznaná nemajetková ujma, aj keď v nižšej výške ako si uplatňovala. Žalobkyňa nemožno ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu. Primárnym faktorom je, že škoda bola spôsobená; jej výška nasleduje. Súd prvej inštancie v tomto prípade priznal žalobkyni plnú náhradu trov konania z prisúdenej sumy, t.j. 100 % zo sumy 8.300,- eur, pričom mal za to, že uvedené možno zdôvodniť cez interpretáciu pojmu úspech vo veci, keďže ten sa skúma čo do právneho základu, a nie čo do výšky priznaného nároku.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaná, a to proti výroku I., ktorým bolo žalobe vyhovené a v závislom výroku III. o trovách konania, a to z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/ a h/ CSP s tým, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa žalovanej naplnenie odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP predstavuje nepreskúmateľnosť a zmätočnosť odôvodnenia rozsudku, v ktorej súvislosti o.i. poukazovala žalovaná na to, že súd prvej inštancie nesprávne uviedol, že odvolací súd zrušil v poradí druhý rozsudok vo veci samej na základe odvolania žalobkyne, pričom je nepochybné, že aj žalovaná podala odvolanie proti dotknutému rozsudku, ktorá skutočnosť vyplýva zo záhlavia uznesenia odvolacieho súdu č.l. 56 spisu, súd prvej inštancie zmätočne a opakovane poukazuje na údajného žalobcu a nie žalobkyňa, uvádza súčasne čo predstavuje „namietané rozhodnutia“, keď nezákonným v danej veci malo byť výlučne uznesenie o vznesení obvinenia, avšak súd prvej inštancie uvedené opomenul objasniť. Mal za to, že napadnutý rozsudok je zjavne prevzatím odôvodnenia iného rozhodnutia súdu, čo vyplýva z bodu 54 odôvodnenia napadnutého rozsudku. Dôvodila, že uvedené indikuje laxný prístup súdu prvej inštancie pri vymedzení žalujúceho subjektu, titulu, na základe ktorého sa žalobkyňa domáha náhrady nemajetkovej ujmy, ako aj podstatných skutkových zistení. Ťažiskovými otázkami, ktoré sa týkajú existencie prípadných individuálnych následkov v osobnostnej sfére žalobkyne a presvedčivého odôvodnenia priznanej výšky náhrady nemajetkovej ujmy sa súd prvej inštancie zaoberá len marginálne. Pokiaľ sa týka priznanej náhrady nemajetkovej ujmy a jej výšky, dôvodila, že súd prvej inštancie nedoplnil dokazovanie v intenciách uznesenia odvolacieho súdu a s ohľadom na pretrvávajúcu absenciu relevantného skutkového základu namietala aj priznanie náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 8.300,- eur. S poukazom na bod 44 odôvodnenia mala za to, že uvedený záver súdu prvej inštancie preukazuje, že opätovne, tak ako v rozsudku na č.l. 18, ktorý bol zrušený, vychádzal súd prvej inštancie z nesprávnych skutkových záverov pri určení prezumovaných následkov spojených s vedením trestného stíhania. Uviedla, že v priebehu konania na súde prvej inštancie žalujúca strana zostala (aj po vrátení veci odvolacím súdom) pasívna, keď nenavrhol výsluch žiadnych svedkov, prípadne vykonanie iných dôkazov. V súvislosti s preukázaním nároku na náhradu nemajetkovej ujmy poukazovala na

rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 145Co/17/2023, Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12Co/46/2019. Vo vzťahu k odôvodneniu náhrady nemajetkovej ujmy za trestné stíhanie žalovaná opakovane prízvukovala, že súd prvej inštancie v bodoch 44 až 50, 52 a 53 odôvodnenia napadnutého rozsudku len všeobecne vymedzil následky spojené s trestným stíhaním „poškodeného“, a to bez uvedenia konkrétnych individualizovaných následkov v osobnostnej sfére žalobkyne vyplývajúcich z vykonaného dokazovania. Mala za to, že odôvodnenie zohľadnených následkov je až príliš formalistické a všeobecné, teda v podstate použiteľné na každý iný prípad odškodnenia nemajetkovej ujmy za vedenie trestného stíhania, čo zakladá nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku. Žalovaná namietala odkaz súdu prvej inštancie v bode 47 odôvodnenia napadnutého rozsudku na stanovisko Najvyššieho súdu ČR, ktorého úlohou bolo zjednocovať rozhodovaciu činnosť v ČR a zároveň sa týkalo prípadov odškodnenia, resp. náhrady škody v súvislosti s neprimeranou dĺžkou konania. Mala za to, že s ohľadom na uvedené možno uzavrieť, že v rámci odôvodnenia rozhodnutia súd prvej inštancie v podstate zhrnul len prezumované následky spojené s trestným stíhaním (aj to nesprávne, ak zvažoval aj zásah do osobnej slobody), ktoré sa v žiadnom smere nevyznačovali takou intenzitou, ktorá by mohla odôvodniť prijatie záveru o primeranosti náhrady nemajetkovej ujmy v celkovej výške 8.300,- eur, teda ktorá by zodpovedala výnimočným okolnostiam. Inak povedané žalovaná zastáva názor, že súd prvej inštancie priznal žalobkyni náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 8.300,- eur, a to bez skúmania a vyhodnotenia skutočných a preukázaných následkov, t. j. individualizovaných a nie judikatúrou prezumovaných následkov do osobnostnej sféry žalobkyne z titulu namietaného trestného stíhania, pričom pre záver o „značnom“/„vážnom“ zásahu neexistoval (z dôvodu na strane žalobkyne) žiaden relevantný dôkazný materiál. Uvedeným postupom súd prvej inštancie podľa názoru žalovanej súčasne nerešpektoval záväzný právny názor odvolacieho súdu (bod 22 odôvodnenia uznesenia Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 30.04.2024, č. k. 17Co/85/2023-56). Žalovaná zdôraznila, že aj keď výška náhrady nemajetkovej ujmy je predmetom voľnej úvahy súdu, aj táto úvaha sa musí opierať o celkom konkrétne a preskúmateľné hľadiská. Súd musí brať na zreteľ prvoradú satisfakčnú funkciu priznávanej peňažnej čiastky, ktorou je zabezpečiť primerané zmiernenie nemajetkovej ujmy, s prihliadnutím na konkrétne okolnosti prípadu; na druhej strane však nemožno priznávať neprimerané sumy, ktoré by vo svojich dôsledkoch viedli k bezdôvodnému obohacovaniu sa, a ktoré by napr. pri porovnaní s odškodňovaním zásahov do iných základných práv zaručených ústavou mohli niektoré ujmy na iných základných právach (napr. ujma na zdraví, či dokonca na živote) bagatelizovať. Pokiaľ súd prvej inštancie v bode 56 odôvodnenia odkazoval na štyri rozhodnutia, ktoré majú predstavovať porovnateľné prípady priznanej náhrady nemajetkovej ujmy, žalovaná namietala, že len dve rozhodnutia zo siedmich sa týkajú trestne stíhaných a oslobodených lekárov. Dôvodila, že podstata argumentácie žalovanej však tkvie v tom, že aj prípadná komparácia predstavuje len rámcové vymedzenie úvahy súdu rozhodujúceho o nemajetkovej ujme. Naopak esenciálnou povinnosťou súdu prvej inštancie bolo skúmať individuálne následky v osobnostnej sfére žalobkyne na podklade vykonaného dokazovania a následne výšku priznanej nemajetkovej ujmy založiť na presvedčivom a preskúmateľnom odôvodnení pri zachovaní zásady primeranosti. Zastávala názor, že súd prvej inštancie si predmetnú povinnosť neplnil a výšku priznanej náhrady nemajetkovej ujmy relevantným spôsobom neodôvodnil. Súd prvej inštancie opomenul odpovedať na otázku, prečo žalovanou uvedené odškodnenie na úrovni 500,- eur za každý rok vedenia trestného stíhania nepovažuje za dostatočné, resp. primerané. Podľa názoru žalovanej súd prvej inštancie žalobkyni priznal náhradu nemajetkovej ujmy, ktorej výška nie je primeraná skutkovému stavu zistenému súdom v konaní a zároveň nereflektuje skutočnosť, že žalobkyňa nebola stíhaná väzobne, ani nevykonala žiaden trest, napokon stíhaná bola len za prečin. Odvolanie žalovanej smerovalo aj do výroku III. napadnutého rozsudku, ktorým priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania v časti nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v pomere 100 % (z prisúdenej sumy), pričom v tomto smere prihliadol len na úspech žalobkyne „čo do základu nároku“, keďže výška plnenia závisela od úvahy súdu a nie na pomer žalobkyňou požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy a náhrady nemajetkovej ujmy žalobkyni súdom priznanej. Dôvodila, že zo skutkových okolností prejednávaneho prípadu je zrejmé, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala priznania náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 75.000,- eur. Súd prvej inštancie priznal žalobkyni nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v sume 8.300,- eur. S ohľadom na uvedené má žalovaná za to, že pre zjavný rozpor s rozumným usporiadaním procesných vzťahov jednoznačne nebolo možné žalobkyni priznať nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, a to ani „len“ z priznanej náhrady nemajetkovej ujmy. Zdôrazňoval, že žalobkyňa bola v priebehu celého súdneho konania zastúpená advokátom, u ktorého možno predpokladať znalosť judikatúry v otázke náhrady nemajetkovej ujmy vo veciach obdobných vecí žalobkyne, vrátane približných rámcov rozsahu náhrad nemajetkovej ujmy, čo z povahy vecí významným spôsobom na strane žalobkyne zvyšuje mieru predvídateľnosti toho, ako môžu všeobecné súdy posúdiť ňou uplatnený

nárok. Žalobkyňa teda nemohla dôvodne očakávať, že všeobecné súdy vyhovejú jej žalobe v celom rozsahu a priznajú jej nárok na úhradu nemajetkovej ujmy v sume 75.000,- eur, resp. vo výške, ktorá by sa tejto sume približovala. Inak povedané, žalobkyňa sa domáhala náhrady nemajetkovej ujmy, ktorá celkom zjavne neprimerane prekračovala judikatórne limity či ustálenú prax. Existencia limitov v otázke primeranej náhrady nemajetkovej ujmy je pritom v zmysle názoru dovolacieho súdu v rozhodovacej praxi prítomná už od roku 2006. Žalovaná má za to, že súd prvej inštancie mal pri rozhodovaní o trovách konania postupovať podľa zásady úspechu, a to s ohľadom na celkový výsledok konania (§ 255 ods. 2 CSP) tak, že od úspechu víťaznej strany, t. j. žalovanej (zo žalobkyňou požadovanej sumy celkovo 76.237,74 eur bola žalobkyni priznaná suma 9.533,74 eur, čo predstavuje úspech žalovanej v rozsahu 87,49 %) mal odpočítať jej neúspech, resp. mieru úspechu žalobkyne (12,51 %), čím by dospel k záveru, že čistý úspech žalovanej bol 74,98 %. Napriek tomuto výraznému úspechu žalovanej v spore jej súd prvej inštancie nárok na náhradu trov konania nielenže nepriznal, ale dokonca ju zaviazal na náhradu trov konania žalobkyni v rozsahu 100 %. Žalovaná navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmenil tak, že určí výšku náhrady nemajetkovej ujmy, ktorá bude zodpovedať zákonnej úprave a judikatórnej praxi upravujúcej limity odškodnenia pri zohľadnením absencie preukázaných a relevantných následkov zásahu a nanovo rozhodne o trovách konania v súlade so zásadou úspechu.

3. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhla potvrdenie napadnutého rozsudku. Rozsudok v napadnutých výrokoch považuje za spravodlivý, dostatočne presvedčivý a zrozumiteľný pre každého. Poukazovala na to, že má 81 rokov a okrem satisfakcie vo forme oslobodzujúceho rozsudku formálne ju zbavujúceho viny a vynútenej náhrady vecnej škody, jej doposiaľ štát odmieta poskytnúť peňažnú satisfakciu aj za nemajetkovú ujmu, a zrejme jej ju tak skoro ani neposkytne. Časový faktor ju viedol aj k rozhodnutiu uspokojiť sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie a nedomáhať sa vyššej náhrady, než ako jej bola priznaná. Poukazovala na to, že nezákonným konaním orgánu štátu pri výkone verejnej moci jej bola spôsobená škoda tak vecná, ako aj nemajetková, ktorú žiadala, aby jej Slovenská republika dobrovoľne, na základe mimosúdnej dohody uhradila, čo táto odmietla. Od nezákonného zásahu do jej osobnostných práv uplynulo takmer 13 rokov. V čase nezákonného trestného stíhania, ktoré začalo 27.10.2000, mala 57 rokov, poctivo pracovala, mala radosť zo života. Toto trvalo do 10.05.2012. Nároky, ktoré proti štátu uplatňovala, vrátane ich výšky, nepovažuje čo do právneho základu a ich výšky za neprimerané, vždy vychádzali z aktuálneho stavu súdnej praxe. Súdu predložila na preukázanie závažnosti následkov nezákonného zásahu štátu do jej osoby všetky jej dostupné dôkazy, ktoré súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku ako dôkazy prijal a pri svojom rozhodnutí aj z nich vychádzal. Pri posudzovaní skutočnosti splnenia či nespĺnenia dôkaznej povinnosti preukázať intenzitu zásahu žalovanej do jej osobnostných práv, je potrebné vychádzať z kontradiktórnosti procesu a skutočnosti, že všetky dôkazy, ktoré súd vykonal, neboli žalovanou spochybňované, a to vrátane výpovede žalobkyne, z čoho vyplýva, že dôkaznú povinnosť si v rámci svojich možností splnila dostatočne. K prípadnému výsluchu svedkov z okruhu rodiny, známych, susedov alebo bývalých spolupracovníkov sa vyjadrovala a jednak ich výsluchom by nepreukázala nič iné, než sama tvrdila a jednak by sa jednalo o výsluch predovšetkým jej spriaznených osôb, takže výpovede takýchto osôb by mohli byť pre žalovanú dôvodom na spochybňovanie ich hodnovernosti. Opakovane tvrdila, že preukazovať, či trestné stíhanie pre jej údajné profesionálne zlyhanie jej, ako dovtedy bezúhonnej a váženej osoby, v prostredí myjavských kopaníc v trvaní viac ako 11 rokov, ju poškodilo na povesti a spoločenskom postavení, výsluchmi svedkov, či tomu tak skutočne bolo alebo nie, nie je potrebné, skôr je kontraproduktívne, nakoľko sa jedná o skutočnosť všeobecne známu a v praxi súdov potvrdenú, že skutočne už len samotným trestným stíhaním za opísaných okolností, k zásahu do osobnosti človeka nepochybne došlo a opak nebol druhou sporovou stranou preukázaný.

4. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podala v zákonnej lehote strana v spore, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané podľa § 359 a § 262 ods. 1 CSP, že spĺňa popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 127 ods. 1 CSP aj náležitosti podľa § 363 CSP s uvedením dôvodov odvolania vo veci samej, vykonal odvolací súd preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia v medziach podaného odvolania, a to vo výrokoch I. a III. a jemu predchádzajúceho konania.

5. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania (do výrokov I. a III.) podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej časti ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia

odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, keďže v danej veci nebolo potrebné zopakovať, alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem.

6. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II., ktorým v ostatnej časti súd žalobu zamietol, odvolací súd nepreskúmaval, keďže v tomto rozsahu rozhodnutie suspenzívnym účinkom odvolania dotknuté nebolo, v tomto výroku rozsudok súdu prvej inštancie nadobudol právoplatnosť.

7. Odvolací súd za aplikácie § 380 ods. 2 CSP z úradnej povinnosti predovšetkým posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a/ CSP.

8. Vychádzajúc z obsahu odvolania podrobil odvolací súd prieskumu predovšetkým odvolaciu námietku žalobcu týkajúcu sa nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozhodnutia z hľadiska zistenia, či postupom súdu prvej inštancie nedošlo k takému nesprávnemu procesnému postupu, ktorý by znemožnil stranám uskutočňovať im patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, resp. či tu nie je existencia takej vady, ktorá by bola spôsobilou mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. b/, d/ CSP).

9. Odôvodňovanie súdnych rozhodnutí je súčasťou práva na spravodlivý súdny proces v zmysle článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a článku 46 ods. 1 Ústavy SR. Nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia súdu porušuje právo účastníka na spravodlivý súdny proces, pretože mu upiera možnosť náležite skutkovo a právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci opravných prostriedkov.

10. Výkladom toho, či nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá vadu konania spočívajúcu v odňatí možnosti účastníkovi konať pred súdom, následkom zistenia ktorej je zrušujúce rozhodnutie, resp. či ide len o tzv. inú vadu konania, sa zaoberalo Občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na zasadnutí konanom dňa 3. decembra 2015 a prijalo stanovisko, podľa ktorého výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá dôvod na odvolanie podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a/ v spojitosti s ust. § 221 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku, spočívajúci v odňatí možnosti účastníkovi konať pred súdom (teraz § 365 ods. 1 písm. b/ CSP), inak ide o tzv. inú vadu konania (§ 365 ods. 1 písm. d/ CSP), v súvislosti s čím je potrebné vždy skúmať mieru (intenzitu) nepreskúmateľnosti, teda mieru, do akej táto vada poškodí účastníka konania na jeho ústavných právach, teda v každej konkrétnej veci individuálne zodpovedať otázku, do akej miery možno nepreskúmateľnosť rozhodnutia posudzovať ako tzv. inú vadu a do akej miery ho možno podriadiť pod ustanovenie § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p., t. j. posudzovať ho ako odňatie možnosti konať pred súdom, resp. porušenie práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/CSP).

11. Preskúmaním obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolací súd nevzhladol dôvodnosť uplatnenej odvolacej námietky. Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami tej – ktorej strany sporu, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia požiadavkami v zmysle § 220 ods. 2 CSP (do 30.06.2016 podľa § 157 ods. 2 OSP), pričom stranám musí dať odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky, spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. V posudzovanej veci súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia dal odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. uplatnením nároku a obranou proti takému uplatneniu. Odôvodnenie rozhodnutia obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, pričom odvolací súd nezistil, že by tieto závery boli svojvoľné, alebo zjavne neodôvodnené. Skutočnosť, že žalovaná sa s názorom súdu prvej inštancie nestotožňuje, nemôže samo o sebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti, alebo arbitrárnosti postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie.

12. V ďalšom odvolací súd podrobil prieskumu vecnej správnosti napadnuté rozhodnutie z hľadiska ťažiskovej odvolacej námietky, a to z hľadiska možného naplnenia žalobcom produkovaného odvolacieho dôvodu uvedeného v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP.

13. Nesprávny skutkový záver je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa § 132 O.s.p. (teraz § 191 CSP). Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov sudcom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie len v prípade, ak by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že v hodnotení dôkazov, či poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor.

14. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).

15. Vyššie uvedené odvolacie námietky žalovanej vyhodnotil odvolací súd ako neopodstatnené, bez opory v zistenom a ustálenom skutkovom stave a v následnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom, dôkladne sa zaoberal tvrdeniami a dôkazmi strán v spore, dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadami podľa § 191 CSP (do 30.06.2016 podľa § 132 O.s.p.) a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver. Žalovanou produkované odvolacie námietky v tomto smere sú prakticky totožné s námietkami, ktoré žalovaná prezentovala už v konaní pred súdom prvej inštancie a s ktorými sa súd prvej inštancie dostatočne vysporiadal v odôvodnení svojho rozsudku. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie tiež dostatočne odôvodnil v súlade s požiadavkami § 220 ods. 2 CSP (do 30.06.2016 podľa § 157 ods. 2 OSP). Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku a konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 387 ods. 2 CSP).

16. Na zdôraznenie správnosti a vo vzťahu k odvolacím námietkam žalovanej odvolací súd dodáva nasledovné:

17. Z hľadiska skutkového stavu v posudzovanej veci bolo zistené, že uznesením vyšetrovateľa OÚV PZ SR Nové Mesto nad Váhom ČVS: OUV-361/NM-2000 zo dňa 27.10.2000 začala byť žalobkyňa stíhaná ako obvinená pre trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 224 ods.1/, ods.2/ Trestného zákona. Proti tomuto uzneseniu podala sťažnosť, ktorú jej prokurátor Okresnej prokuratúry Nové Mesto nad Váhom sp. zn. Pv 100/00 zo dňa 21.12.2000 zamietol. Prokurátor Okresnej prokuratúry Nové Mesto nad Váhom dňa 11.02.2002 podal na žalobkyňu na Okresný súd Nové Mesto nad Váhom obžalobu. O podanej obžalobe rozhodol súd dňa 12.02.2002 trestným rozkazom, ktorým ju podľa § 224 ods. 2 Tr. zák. uznal vinnou a uložil jej trest odňatia slobody v trvaní 10 mesiacov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu 1 rok. Proti tomuto trestnému rozkazu podala dňa 28.02.2002 odpor, v dôsledku ktorého bol trestný rozkaz zrušený. Po vykonaní hlavného pojednávania rozhodol Okresný súd Nové Mesto nad Váhom rozsudkom sp. zn. NM-1T/33/2002 zo dňa 19.11.2007 tak, že žalobkyňu uznal vinnou zo spáchania trestného činu podľa § 224 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. a uložil jej trest odňatia slobody rovnako ako v trestnom rozkaze a navyše trest zákazu činnosti vykonávať lekársku prax v trvaní 1 rok. Proti tomuto rozsudku žalobkyňa podala odvolanie, z podnetu ktorého Krajský súd v Trenčíne uznesením 2To/17/2008 zo dňa 20.05.2010 zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a vec vrátil prvostupňovému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie. Následne vo veci rozhodoval Okresný súd Trenčín, ktorý žalobkyňu rozsudkom sp. zn. NM 1T/33/2002 zo dňa 10.05.2011 spod obžaloby podľa § 226 písm. b/ Tr. por. oslobodil. Na odvolanie prokurátora okresnej prokuratúry proti tomuto rozsudku Krajský súd Trenčín uznesením sp. zn. 2To/87/2011 zo dňa 10.05.2012 odvolanie zamietol na verejnom zasadnutí, na ktorom bola osobne prítomná žalobkyňa ako aj jej právny zástupca. Oslobodzujúci rozsudok okresného súdu

v spojitosti s uznesením krajského súdu nadobudol právoplatnosť dňa 10.05.2012. Žalobkyňa zaslala žalovanej návrh na predbežné prejednanie náhrady škody dňa 10.04.2013, jej žiadosti nebolo vyhovené.

18. V posudzovanej veci súd prvej inštancie, vychádzajúc zo záveru o splnení zákonných predpokladov pre vznik zodpovednosti žalovanej za škodu spôsobenú žalobkyňou nezákonným rozhodnutím pri výkone verejnej moci, ako aj záveru o tom, že zistená intenzita zásahu do osobnostných práv žalobkyne odôvodňuje priznanie nemajetkovej ujmy, ktoré závery odvolacími námietkami dotknuté neboli, za primeranú intenzitu zisteného zásahu a tiež charakteru osobnostných práv, ktoré boli zásahom dotknuté, považoval výšku nemajetkovej ujmy v sume 8.300,- eur, na náhradu ktorej aj žalovanú napadnutým rozhodnutím zaviazal.

19. Podľa článku 1 ods. 1 Ústavného zákona č. 460/1992 Zb. Ústava Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“) Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu, ani náboženstvo.

20. Podľa čl. 19 ods. 1, ods. 2 Ústavy SR každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena. Každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

21. Podľa § 17 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z. uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

22. Podľa § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na: a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

23. Zákon č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov pod náhradu škody vzniknutej pri výkone verejnej moci (teda aj spôsobenej v dôsledku nezákonného rozhodnutia) v ust. § 17 ods. 2 okrem skutočnej škody a ušlého zisku zahrnul aj náhradu nemajetkovej ujmy, v zmysle ust. § 17 ods. 3 citovaného zákona zároveň uvádzajúc kritériá, ktorými je potrebné sa spravovať pri určení výšky náhrady takejto nemajetkovej ujmy v peniazoch.

24. Nemajetková ujma je taká ujma, ktorá sa premieťa do psychickej sféry subjektu a jej zmyslom je zmiernenie nepriaznivého následku neoprávneného zásahu a poskytnutie účinnej ochrany osobnosti, najmä jej dôstojnosti, dobrej povesti, súkromia a rodinného života. Náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 17 ods. 2 citovaného zákona môže súd priznať vtedy, ak by sa samotné konštatovanie porušenia práva nejavilo ako dostatočné zadosťučinenie vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, čo je dané intenzitou zásahu okolností, za ktorých k nemu došlo, ako aj stupňa negatívnych dôsledkov dopadu zásahu na chránené práva v individuálnych okolnostiach každého prípadu, pričom vychádzajúc zo súdnej praxe za závažnú ujmu je možno považovať takú ujmu, ktorú fyzická osoba vzhľadom na okolnosti, za ktorých došlo k porušeniu práva, intenzitu zásahu, jeho trvanie alebo dopad a dôsledky považuje za ujmu značnú, kedy rozhodujúcim je objektívne hľadisko, teda to, či by predmetnú ujmu takto v danom mieste a v čase (v tej istej situácii, prípadne spoločenskom postavení a pod.) vnímala aj každá iná fyzická osoba. Inak povedané je teda potrebné zvážiť, či vzhľadom ku konkrétnym okolnostiam prípadu by sa aj iná osoba v obdobnom postavení mohla cítiť byť dotknutá v zložkách tvoriacich v ich súhrne nemajetkovú sféru jednotlivca. Nemajetková ujma je ujmou morálnou. Ide teda o zásah a ujmu na tých nehmotných hodnotách, ktoré sa týkajú morálnej integrity poškodenej osoby, predovšetkým jej dôstojnosti, cti, dobrej povesti, ale tiež iných hodnôt, ktoré sa spravidla premieňajú vo vnútornom živote človeka, ako je rodinný život, neistota a podobne. Ak ktorákoľvek z týchto zložiek, prípadne kumulatívne aj všetky, mohli byť významným spôsobom v dôsledku nezákonného rozhodnutia negatívne dotknuté, je namieste záver o tom, že k spôsobeniu nemajetkovej (morálnej) ujmy došlo. Intenzita zásahu do týchto hodnôt priamo ovplyvňuje výšku poskytnutého zadosťučinenia. Je pritom potrebné vychádzať z toho, že prípadná výška nemajetkovej ujmy nemôže byť v rozpore so všeobecne zdieľanou predstavou spravodlivosti, pričom okolnosti

odôvodňujúce výšku nemajetkovej ujmy z hľadiska ich tvrdenia a dokazovania jednoznačne zaťažujú žalobkyňu.

25. V posudzovanej veci súd prvej inštancie, vychádzajúc zo záveru o splnení zákonných predpokladov pre vznik zodpovednosti žalovanej za škodu spôsobenú žalobcovi nezákonným rozhodnutím pri výkone verejnej moci, ako aj záver o tom, že zistená intenzita zásahu do osobnostných práv žalobkyne odôvodňuje priznanie nemajetkovej ujmy, ktoré závery odvolacími námietkami dotknuté neboli, za primeranú intenzitu zisteného zásahu a tiež charakteru osobnostných práv, ktoré boli zásahom dotknuté, považoval výšku nemajetkovej ujmy v sume 5.000,- eur, na náhradu ktorej aj žalovanú napadnutým rozhodnutím zaviazal.

26. Ťažisko odvolania sa týka určenia výšky nemajetkovej ujmy, keď žalovaná nie je spokojná s priznanou výškou žalobkyne.

27. Otázka výšky priznanej nemajetkovej ujmy je vždy výsledkom posúdenia vysoko individuálnych, jedinečných skutkových okolností, a to v každej jednej posudzovanej veci, ktoré sú predmetom posudzovania súdom z hľadiska zákonom ustanovených východísk na určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy.

28. V danom prípade súd prvej inštancie pri posudzovaní vyššie uvedenej ťažiskovej otázky (výšky náhrady nemajetkovej ujmy) v celom rozsahu správne a v dostatočnej miere z vykonaného dokazovania skutkové okolnosti, ktoré v konaní vyšli najavo, komplexne vyhodnotil. Vo svetle zákonom ustanovených východísk na určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy (§ 17 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z.z.) tiež proporcionality ochrany jednotlivých práv, ako aj komparáciu obdobných prípadov, odvolací súd priznanú výšku nemajetkovej ujmy žalobkyne v sume 8.300,- eur zhodne so súdom prvej inštancie považuje za primeranú, zodpovedajúcu objektívne zistenému skutkovému stavu veci, odzrkadľujúcu skutočnú intenzitu, rozsah a následky celého trestného stíhania do osobnostnej sféry žalobkyne, keďže jej výška je stanovená poukazom na všetky relevantné skutočnosti, ktoré sú považované tiež najvyššími súdnymi autoritami za rozhodujúce.

29. Súd prvej inštancie správne posúdil, že trestné stíhanie vedené voči žalobkyne jednoznačne intenzívne, teda vážne narušilo jej osobnostnú sféru, a to tak v rovine súkromného života, spoločenského života a do určitej miery tiež aj života pracovného. Vezmúc do úvahy odborný a morálny kredit žalobkyne, jej dovtedajšiu bezúhonnosť, spoločenské aktivity, sociálne interakcie, ako aj skutočnosť, že od počiatku vnímala dôvody, na ktorých bolo trestné konanie voči nej založené, za bezzákladné, neopodstatnené a jej sa netýkajúce, nemožno pochybovať o intenzívnom negatívnom dopade na jej vnútorné prežívanie danej situácie, keď sa trestným konaním cítila ponížená, diskreditovaná, ohrozená, dôsledkom čoho bola jej izolácia od spoločenských aktivít, priateľov, zmena jej povahového ladenia, ako aj jej vonkajších osobnostných prejavov, stala sa izolovanou, dištancovala sa od ľudí, bola nekomunikatívna, v princípe trpela neistotou o postoji okolia voči nej, mala pocity, že všetci o danej veci hovoria, že ju odsudzujú, považujú ju za diskreditovaného človeka, k čomu samozrejme prispel fakt, že celá kauza bola medializovaná, čo s ohľadom na to, že žalobkyňa dovtedy požívala nielen ako človek, ale aj ako odborná lekárka vážnosť, uznanie, ktoré okolnosti komplexne u každého jednotlivca, ktorého by boli postihli, objektívne tiež s ohľadom na dĺžku trestného konania, čo bolo 11 rokov 6 mesiacov a 13 dní, by zintenzívnilo pocity frustrácie a depresie. Práve z dôvodu, že intenzita tohto zásahu bola nepochybne významná, opodstatňovala, ako správne posúdil súd prvej inštancie, priznanie náhrady nemajetkovej ujmy, pričom vzhľadom na vyššie uvedené individuálne okolnosti danej veci, priznaná nemajetková ujma vo výške 8.300,- eur, je aj podľa názoru odvolacieho súdu primeranou a dôstojnou satisfakciou pre žalobkyňu v rovine finančnej. Zodpovedá totiž závažnosti vzniknutej ujmy a okolnostiam, za ktorých došlo k porušeniu práva, kritériám, vo svetle ktorých zákon predpisuje určovať jej výšku, zohľadňuje tiež pravidlá vyplývajúce zo zákona č. 274/2017 Z.z. o obetiach trestných činov, keď zároveň pri úvahách o jej výške súd prvej inštancie zohľadnil tiež komparáciu obdobných prípadov, týkajúcich sa lekárov, ktorých v danej oblasti nie je veľa. Medzi základné princípy právneho štátu totiž patrí aj predvídateľnosť súdnych rozhodnutí a zásada právnej istoty, ktorá spočíva v tom, že súdy v podobných prípadoch zakladajú svoje úvahy vedúce k rozhodnutiu o.i. tiež na komparácii s inými obdobnými vecami, ktoré aj v tomto prípade boli jedným z aspektov, na ktorých založil súd prvej inštancie svoje úvahy súdu prvej inštancie o primeranosti výšky finančnej náhrady.

30. Otázka výšky priznanej náhrady nemajetkovej ujmy je vždy výsledkom posúdenia vysoko individuálnych jedinečných skutkových okolností každej veci, ktoré sú nezameniteľné s okolnosťami relevantnými v iných veciach a preto žiadne rozhodnutie nemôže byť považované za pravidlo, ani pokiaľ ide o výšku ujmy pre iné prípady. Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí pod sp. zn. 7Cdo/73/2021 konštatoval, že na vyriešenie tak vysoko individuálnej otázky, akou je určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy, sa ani nemôže vytvoriť ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu. Súdny totiž musia vždy diferencovane v každom konkrétnom prípade posudzovať túto výšku, nezotrávať teda na určitých striktných hraniciach, pričom v takto individualizovanom rámci určovania konkrétnej výšky náhrady nemajetkovej ujmy zovšeobecnenie ani neprichádza do úvahy, keďže rozsah vzniknutej nemajetkovej ujmy nemožno exaktne kvantifikovať a vyčíslieť (porovnaj tiež rozhodnutie NS SR sp. zn. 7Cdo/215/2020). Preto aj rozhodnutia iných súdov, ktoré súd prvej inštancie použil ako jeden z aspektov pre úvahu o primeranosti výšky nemajetkovej ujmy priznanej v tomto prípade žalobkyni a ktoré v okolnostiach samozrejme nie sú identické s okolnosťami prítomnými, resp. týkajúcimi sa žalobkyne, nemožno považovať za analogické prípady, avšak súd prvej inštancie na ne správne poukázal. Neznamená to, že v uvedených konaniach určenú výšku náhradu nemajetkovej ujmy je možné paušalizovať na podmienky každej veci týkajúcej sa nezákonného rozhodnutia, kde je poškodeným lekár, a to identicky v dôsledku vedeného trestného konania, ktoré sa dodatočne ukázalo ako nedôvodné, ako tomu bolo tiež v posudzovanej veci. Je nesporné, že v čase, keď došlo k trestnému stíhaniu, žalobkyňa nebola na starobnom dôchodku a možno tak mať za to, že jej osobu spochybňovali samotní pacienti, došlo k odlivu pacientov z ambulancie a tak je zrejmé, že aj v tejto sfére individuálne okolnosti na strane žalobkyne, pokiaľ ide o intenzitu dopadu do jej pracovnej sféry, boli a mohli byť identické s okolnosťami v iných, i keď v základe porovnateľných prípadoch. Ani odvolací súd nepochybuje o tom, že intenzita vnútorného prežívania negatívnych dopadov vedeného trestného stíhania bola u žalobkyne o to intenzívnejšia, že sa týkala jej odbornosti ako lekárky, ktorá požívala v danom regióne významný odborný kredit a následné dopady vzhľadom na svoje dovtedajšie pracovné nasadenie dôvodne považovala za nespravodlivý záver jej pracovnej kariéry.

31. Odvolací súd teda z hľadiska všetkých vyššie uvedených komplexne vyhodnotených skutkových okolností a určujúcich hľadísk, na ktoré bolo potrebné pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy prihliadnuť, zastáva názor, že súdom prvej inštancie určená výška nemajetkovej ujmy žalobkyni, predstavuje vo vzťahu k nej primerané finančné zadostučinenie.

32. Odvolacie námietky žalovanej tak odvolací súd vyhodnotil ako nespôsobilé k dopadu na vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia v odvolaní dotknutej časti vzťahujúcej sa k výške priznanej náhrady za spôsobenú nemajetkovú ujmu. Ak o nespôsobilé k zmene napadnutého rozsudku posúdil aj odvolacie námietky žalovanej, týkajúce sa nesprávneho označovania rodu žalobkyne, označenie odvolateľa proti druhému rozsudku súdu prvej inštancie Tieto nemali vplyv na správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie.

33. K prípadným ostatným odvolacím námietkam žalovanej odvolací súd uvádza, že podľa ustálenej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany.

34. Rozsudok súdu prvej inštancie z uvedených dôvodov v preskúmvanej časti výroku I., ktorým súd žalobe vyhovel, je tak vo výroku vecne správny, preto bolo potrebné tento v uvedenom rozsahu podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. Žalovaná v podanom odvolaní neuvádza podstatné, rozhodujúce, konkrétne právne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali odlišné, v prospech žalovanej vyznievajúce rozhodnutie odvolacieho súdu.

35. Súd prvej inštancie správne rozhodol aj o trovách konania podľa § 255 ods. 1 CSP, t.j. podľa pomeru úspechu strán v konaní, pričom zohľadnil, že v časti výšky primeraného zadostučinenia bolo potrebné vychádzať z toho, že výška plnenia závisela od úvahy súdu. Pokiaľ žalovaná namietala, že žiadne ustanovenie CSP súdu neumožňuje zohľadniť, že výška plnenia závisela v časti nemajetkovej ujmy od úvahy súdu, odvolací súd si dovoľuje uviesť, že aj podľa judikatúry Najvyššieho súdu SR v takýchto prípadoch súd vychádza zo základných princípov CSP a s poukazom na článok 4 ods. 2 CSP pri neexistencii adekvátneho ustanovenia CSP (akým bolo predtým ustanovenie § 142 ods. 3 O.s.p.)

je potrebné vychádzať z princípu tzv. racionálneho zákonodarcu a rozhodnúť podľa fiktívnej normy, ktorú by súd zvolil, ak by bol zákonodarcom. Uvedené rozhodnutie o trovách konania korešponduje aj s názorom Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorý v náleze sp. zn. III. ÚS 475/2018 zo dňa 4. februára 2021 uviedol: „Zmyslom novej právnej úpravy Civilného sporového poriadku nebola snaha zákonodarcu sa pri rozhodovaní o náhrade trov konania koncepčne celkom odchyliť od pravidla pôvodne vyjadreného v § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku. Záver súdu absolútne vylučujúci osobitný režim posudzovania úspechu v konaní a nárokov na náhradu trov v prípadoch, keď výška plnenia závisela od znaleckého posudku alebo úvahy súdu, nemožno akceptovať a takáto interpretácia § 255 Civilného sporového poriadku súdom nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky.“ Súd prvej inštancie tak dôvodne priznal žalobkyni proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, a to z prisúdenej sumy, t.j. zo sumy 8.300,- eur.

36. O náhrade trov odvolacieho konania vo vzťahu žalobkyne a žalovanej rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalobkyni ako úspešnej strane sporu v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

37. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).